

Kizsarolt másvilág

– Hazajött a Laci! Persze csak rövid időre. Azt mondta, holnap mindenképp meglátogat – hadarta anyám a szomszédból hazatérve, és én az első pillanatban nem is kapcsoltam. Laci? Melyik Laci? Tucatnév, dömping van belőlük. Aztán leesett a tantusz.

Laci X. az utcánkból, akivel anno annyit játszottam. Később, még középiskolás korunkban is megmaradt egy fura szenvedélye, amiben én is sokszor részt vettem: ha jött egy kocsi, mindenképp el kellett előle bújnunk, mert Laci félt tőlük. Pedig, mivel az apja autószerelő volt, gyakran nem kerülhette el ezeket a kényszerrandevúkat.

Aztán kimaradt az egyetemről (ahogy én is), és lám, ugyanaz lett, mint az apja. Azokat a masinákat bütykölte, amelyektől nem is olyan rég rémüldözött. Ráadásul kezdte felvenni ugyanazokat a manírokat, mint az őse.

A háborúk elől a pocsolyán túlra menekült, ott csinált egy rakás gyereket, és reggeltől estig csak dolgozott, dolgozott, persze ugyanabban a munkakörben, mint itthon.

Szóval most hazalátogatott, futott át a szürkeállományomon, épp semmiféle kísérgondolat nélkül.

Laci X. másnap beugrott hozzám, majd a kötelező első kávé után azt mondta, menjünk, furikázzunk egyet a járgányával. Belementem.

Az egyik új sugárút közepe táján leparkolt, és először halkán, majd egyre hangosabban, végül már kiabálva öntött nyakon a szóömlenyével.

– Téged választottalak társnak, mert olvastam a neten a prózáidat. Tripla okádékoknak tartanám őket, ha nem érezném sokszor én is a hőseidhez hasonlóan magam. Puha, otthonos szögesdróttal bekerítve. Most pedig szépen valamelyik kamion alá vetjük magunkat. MEGÉRTETTED?

– Miért? Miért éppen te? Mindened megvan – sóhajtottam.

– Miért? A gyerekeimért, akik lenéznek, és már viszolygok magamtól, mikor rájuk szólok, hogy beszéljeteK magyarul, a feleségemért, aki idege-nebb az idegennél, a főnökömért, akit utálok, és akinél csak a munkámat utálok jobban, és az egész elbaszott életemért... Ennyi elég lesz, te mama-kedvence?

Megfogta a grabancomat, és együtt ugrottunk az egyik teherautó elé.

Ütés, koppanás, hasogató fájdalom... majd a sofőr pofája pár méterre előttünk, benn a kabinjában, ahogy nyelvet ölt, amely, esküszöm, kétágú, ezt követően két autó is keresztülhajt rajtunk, de az eszméletünk, a ruga-nyosságunk a fájdalom ellenére is megmarad.

Ahogy felegyenesedve körbenézek, minden ugyanaz, csak a színek élénkebbek egy kissé.

Laci X. káromkodik, üti, rugdossa az autóját, kitépi az ajtaját, én pedig bambán hallgatok. Egyikünk sem ilyennek képzelte a halált.

– Próbáljuk újra – javaslom. Vibrál az arcom, az egész testem, mintha valamiféle közhelyes vámpírrá akaródzna transzformálódnia.

Ezúttal egy kombi alatt találjuk magunkat. Szakad az ín, az izomrost, törnek a bordák, és valami sziszegés szíppant bennünket magába.

Kopár hegyvidéken találjuk magunkat, a nem is olyan nagy távolban morgó trollokkal. A nap úgy tűz, hogy a kövek tézstaszterű puha, lyuka-csos masszává olvadtak, a por tűzforró és okkersárga.

– Ez meg mi a franc? – pislog Laci.

– Magad is láthatod. Állítólag ilyen helyek a Dél-Balkánon döggivel akadnak. Ha pontosak az információim – szólok, és valahol tudom, ha nem siet, Laci hamarosan sóbálvánnyá válik. De megelőzi a dolgot.

– A kurva anyátokba! Nem igazság! – üvölti Laci X., és lelök a sziklá-ról, majd utánam ugrik maga is.

Csend. Abszolút csend.

És végtelen, szinte fájó nyugalom.

Végre rászánom magam, hogy kinyissam a szemem.

Ismerős a helyszín.

– Hol vagyunk? – kérdi Laci bátortalanul, egy napozószéKben heverve, arccal a tengernek.

– Velencében, a parton, 1986-ban vagy 1988-ban, a biennále idején. Akkor, amikor már kellemesen lehűlt, de azért még langyos a légtér. És ha betérnénk bármelyik környező kávézóba, étterembe, lefogadom, ingyen ehetnénk-ihatnánk.

– Nézd – szól undorodva Laci X. – A hullámok partra mostak egy halom műanyag szemetet.

– Ne keresd az öröklétben a tökéleteset, fickó. Így is jó, nem? Karnyújtásnyira a vibráló neonfényektől, szemmagasságban az alkony, körülöttünk hullámmoraj, puha főveny, Martini, Philip Morris cigaretta a kezünkben. Nem így akartad?

Laci komoly arccal hallgat, majd leteszi a poharát, elnyomja a cigarettáját, és a vízbe gázol. Szárnyai bíborszínűek. – Azt akarom, hogy a csillagok tüze tükröződjön a pupillámon.

– Meglesz, meglátod. Csak kívánnod kell – nyugtatom a félhomályban, és már csak a hullámok tajtékát figyelem, a tulajdon szárnyuhogásom, s azon mélázok, hogy Mann és Visconti tévedtek, ebben a kizsartolt másvilágban csak élni lehet.